

Pe aripi de vultur

Hrană

Nr. 2
2018

4

Întrebări despre
hrană

13

Viața ta depinde
de ea

17

Părtășia
personală

Biblia practică

Întrebări despre hrană	4
Pântece pline. Suflate înfometate.	10
Părtășia personală.....	17

Hrană de rumegat

Să nu te mulțumești cu roșcove!	6
Viata ta depinde de ea.....	13

Concurs biblic

.....	16
-------	----

Studiu biblic

Suveranitatea lui Dumnezeu.....	20
---------------------------------	----

Vestea Bună

Când te vei hotărî pentru Hristos?	24
--	----

"Ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile."

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans, Olanda
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme; pag. 4, 6, 8, 9, 10, 13,
15, 24

Echipa de redacție:

Sara Ion, Monica Dragan, Andreea
Sima, Stefan Critu, Emanuel
Munteanu, Robert Ion, Adrian
Cristea, Lucian Fratila, Laurențiu
Vasile, Costinel Dosinescu.

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
revista.clickbible.org

Astăzi toate recomandările medicale ne învață să evităm pe cât posibil alimentele de tip fast food, alimentele super procesate, mezelurile sau „shaorma cu de toate”.

Pentru a ne mișca și pentru a avea energie, trupurile noastre au nevoie de combustibil, iar combustibilul vine din alimentație. Când vine vorba de mașina noastră trebuie să fim atenți cu ce fel de combustibil alimentăm și ce calitate are. În caz contrar, mașina merge prost sau nu mai merge deloc.

Astăzi trăim zile în care alimentația și pregătutul hranei a devenit un fel de religie. Toată lumea postează diete, rețete sau farfurii pline și frumos ornate. Plăcerea gustului a devenit subiect de emisiuni și concursuri de televiziune. Internetul e plin de nutriționiști și diete de toate felurile. Totul pentru trup. Un lucru însă este clar: pentru a trăi trebuie să ne hrănim sănătos.

Un om obișnuit petrece în medie aproximativ 35.000 ore din viață mâncând, adică 8 ani mâncând non-stop timp de 12 ore pe zi.

Până aici cu toții suntem de acord. Acum vine întrebarea care separă oamenii. Întrebarea care se pune și la care trebuie să răspundem este următoarea:

Este omul doar trup?

Dacă răspunsul e „Da!”, atunci e clar: să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri. Poftă bună!

Dacă nu, iar pe lângă trup omul are și suflet, atunci păstrând raționamentul trupului, e vital să ne hrănim și sufletul. Fără hrană murim. Iar fără hrană de calitate vom fi fie fără vlagă, fie plini de boli.

Oamenii spun așa: „Sănătate! Că-i mai bună decât toate!”. E normal să-ți dorești să fii sănătos. Dar hai să ne urăm și să ne dorim și „Sănătate pentru suflet”. Asta chiar e cea mai bună dintre toate. Sănătatea sufletului, asta ne dorim să abordăm în numărul de față.

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

Dorința și propunerea noastră este să vedem ce, cât și cum să ne alimentăm pentru o viață sufletească care să radieze și să dea pe deasupra. Și numărul acesta al revistei este o gustare sănătoasă pe care o punem înaintea voastră. Dacă pentru sănătatea trupului soluția nu constă în diete și cure, ci un stil de viață sănătos, cu hrană curată, plină de nutrienți și vitamine, dar și multă apă, cu cât mai mult pentru sufletul nostru veșnic avem nevoie de un astfel de stil de viață.

Așadar, pentru o viață sănătoasă consumați zilnic ... Sfintele Scripturi.

Echipa de redacție

Întrebări despre hrană

Ce înseamnă să te hrănești sănătos?

Hrana sănătoasă conține substanțele nutritive necesare unui organism pentru susținerea vieții, creșterea și maturizarea acestuia. Alimentația sănătoasă necesară tânărului credincios hrănește natura nouă și constă în Cuvântul lui Dumnezeu.

E necesar să ne alegem noi nivelul hranei spirituale sau este un lucru care vine de la sine?

La începutul vieții de credință ne hrănim cu „laptele spiritual curat al Cuvântului” (1 Petru 2:2). Pe măsură ce creștem, simțim nevoia să luăm hrană tare recomandată ce-

lor „maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul” (Evrei 5:14). În esență, așa cum copiii au preferințe pentru anumite feluri de mâncare, tot astfel noi suntem cei care ne alegem hrana spirituală.

Putem considera hrană și alte lucruri, pe lângă Cuvânt? (de exemplu slujirea, părtășia cu sfinții, misiunea etc.)

Cuvântul lui Dumnezeu este hrana esențială pentru susținerea vieții noi și creșterea noastră. În plus, Hristos a dat Adunării daruri, care să zidească trupul Său pe pământ. (Efeseni 4:11-13). Această lucrare poate consta în învățătură scrisă sau orală, profeție, păstorire, dar

nu se limitează la acestea. Scopul lui Dumnezeu este ca noi „să nu mai fim prunci...” (Efeseni 4:14).

Cum putem distinge între un lucru care ne ajută să creștem spiritual și ceva care ne face să ne dezvoltăm doar intelectual? (Psihologia, filosofia, dezvoltarea personală).

Testul oricărui tip de hrană are de-a face cu persoana lui Hristos și lucrarea Duhului Sfânt. Acesta ni-L aduce înaintea pe Domnul Isus (Ioan 14:16) așa cum este El zugrăvit în Scriptură. Natura nouă a celui credincios se hrănește cu Hristos (2 Petru 3:18). Orice altceva alimentează natura veche și îndreaptă privirea la om și la realizările lui.

Cum putem să ne ferim de îngâmfarea care survine în urma acumulării a multor cunoștințe biblice?

Soluția pentru prevenirea îngâmfariei este creșterea în har (2 Petru 3:18), adică aprecierea tot mai mare a darului nemeritat al lui Dumnezeu și a lucrării Domnului

Isus pentru mine. Dacă mândria și-a făcut totuși simțită prezența, așa cum era cazul bisericii din Laodiceea, Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință (Apocalipsa 3:17-19).

Ce facem atunci când nu mai avem dorința de a ne hrăni din Cuvânt?

Lipsa dorinței de a ne hrăni cu Scriptura poate fi rezultatul abandonării părtășiei cu Dumnezeu, „Izvorul apelor vii” și adăpării din izvoarele lumii, „puțuri crăpate, care nu țin apa” (Ieremia 2:13). Este nevoie de pocăință și mărturisirea acestui păcat înaintea Domnului pentru a fi restaurați și înviați.

Poate fi înlocuit timpul de citit din Biblie cu rugăciunea?

Rugăciunea nu poate înlocui citirea Scripturii. Ambele sunt esențiale pentru credincios și le putem asemăna cu ciclul complet al respirației: inspirația și expirația. Le putem compara și cu ambele vâsle ale unei bărci, care are nevoie de echilibru și direcție. Domnul Isus a practicat atât părtășia cu Tatăl Său, cât și rugăciunea în umblarea Lui pe acest pământ (Marcu 1:35)

Andi Savu

„Este scris: Omul nu va trăi numai cu
pâine, ci cu orice cuvânt care iese
din gura lui Dumnezeu.” (Luca 4:4)

După cum trupul nostru are nevoie de hrană, în același fel și sufletul nostru simte nevoia să fie hrănit. În ceea ce privește trupul, știm că există hrană ce nu-i face bine, dar societatea modernă abundă și de hrană dăunătoare sufletelor. În principal, țintele sunt tinerii, iar dorința de a cunoaște este mare.

În Evanghelia după Luca, în capitolul 15, găsim un tată ce avea doi fii, un tată ce avea belșug de pâine; „Cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: ‘Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.’ Și tatăl le-a împărțit averea... După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă.”

Acest fiu, fără să aprecieze binecuvântarea de belșug, din dorința de a se hrăni cu plăcerile lumii, a cerut tatălui partea de avere și primind-o, a cheltuit totul, ajungând într-un final fără nimic și fără posibilitatea de a se întreține.

Astăzi oamenii se comportă în același mod față de Dumnezeu. El, fiind un Tată bogat, dorește să hrănească pe fiecare om în parte din bogățiile Sale, însă aceștia își doresc o viață fără El, plină de

plăceri. Din nefericire, sunt mulți tineri cu părinți credincioși, tineri care părăsesc familiile creștine, disprețuind bunătatea arătată de Dumnezeu prin părinții lor. Satan însă, asemenea acelui stăpân al țării, apreciază mai mult porcii decât pe om, nu poate și nu dă nimic bun sau hrănitor.

Mulți doresc să guste hrana oferită de această lume, neținând cont de avertismentele primite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, atrași de poftă, ei ajung asemenea acestui fiu, părăsiți, săraci, flămânzi, robi ai celui rău. Energia tinereții, plăcerile lumii, toate se sfârșesc, într-un fel sau altul, fie prin moarte, fie le venirea Domnului Isus, când toate inimile și atitudinile față de bunătatea Sa vor fi supuse judecății.

Drag tânăr, ia aminte la aceste avertismente! Dacă îți place hrana acestei lumi, ești în mare pericol. Cu ce-ți hrănești mintea și sufletul? Hrana pe care o consumi arată starea sufletului tău.

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, nu vrea ca oamenii să ajungă în iad, în chinul veșnic. Acestea sunt efectele produse de hrana lumii și trăirea în păcat.

Hrana rea, practicile greșite, prietenii nepotrivite, filmele murdare, își vor arăta roadele mai târziu. Probabil am observat că, stând într-un anumit mediu, în care auzim sau vedem anumite lucruri, acestea se lipesc fără să vrem de mințile noastre și apoi ne dau un comportament nepotrivit, fapt cu atât mai rău când ne hrănim conștient mintea cu lucruri păcătoase. Observăm ușor tendințele din zilele noastre, în care, induși în eroare prin tot felul de mijloace de manipulare, cărți, de oameni intelectuali (dar care-L exclud pe Dumnezeu din gândirea lor), filme cu violență îngrozitoare, sexualitate manifestată fără rușine, SF-uri și jocuri (de așa zisă strategie) cu tot felul de ființe născocite de mintea umană, toate acestea dovedesc

Coaja de roșcovă

atât de clar căderea și degradarea ființei umane, aflate sub influența întunericului.

Cuvântul ne relatează în continuare că acest fiu, ajuns la limita suferințelor, și-a venit în fire, și-a amintit de belșugul de pâine din casa tatălui său și, recunoscându-și vina, s-a întors acasă.

Tatăl l-a așteptat în tot acest timp și l-a primit așa cum el nu a gândit niciodată, i-a dat haina cea mai bună, i-a pus inel în deget, l-a încălțat, i-a pus masa, l-a introdus în bucuria casei sale.

Îl cunoști tu pe acest Tată? Ai aflat această bucurie? Ai gustat această hrană?

Tot ceea ce oferă Tatăl se datorează Domnului Isus, care, prin moartea Sa, a plătit prețul păcatelor noastre, al neascultării.

În fapt, această hrană ne vorbește despre persoana Domnului Isus, așa cum găsim în nenumărate rânduri în Scriptură: „*Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, pentru că beau aceeași băutură duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos*” (1 Corinteni 10:3-4). „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele*

aveți viața veșnică, dar tocmai ele vorbesc despre Mine” (Ioan 5:29).

Acum, să ne îndreptăm gândurile spre cel de-al doilea fiu din această casă. Îmi doresc ca niciunul dintre cititorii acestor gânduri să nu se găsească în starea acestui fiu. El nu a plecat, nu și-a cerut cu neobrăzare partea de avere, el a slujit și nu a călcat poruncile tatălui său... El este asemenea multor tineri ce-și petrec viața amăgindu-se și încercând să-i mintă și pe alții despre relația lor cu Dumnezeu, ei se ascund bine de părinți, stau printre credincioși, merg la adunare, aud Cuvântul, cântă în cor, citesc uneori din Cuvânt, însă inimile lor nu se hrănesc cu aceasta. Bucuria și atmosfera din casa Tatălui este apăsătoare pentru ei, dorințele lor sunt afară din această casă, să se veselească, dar nu

cu Tatăl, ci cu prietenii. Un tânăr credincios nu se poate bucura de adevărata hrană cu prietenii, în afara casei. În acest caz ori hrana nu este ceea ce Tatăl dăruiește, ori prietenii nu sunt credincioși. Cazul cel mai trist este când „fiul” nu este născut din nou.

Cercetează-te și vezi care sunt dorințele și care este hrana inimii tale!

Pentru tânărul și credinciosul Iosua, la fel și pentru noi, Domnul are îndemnuri scumpe: *„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte, ca să iei seama să faci tot ce este scris în ea; pentru că atunci vei avea reușită în căile tale și atunci vei prospera” (Iosua 1:8).*

Costinel Dosinescu

Pântece pline. Suflete înfometate.

Primii oameni au fost ispitiți să mănânce din fructul oprit și păcatul lor a fost neascultarea în legătură cu ce nu aveau voie să mănânce. Domnul Isus, în pustiu, a fost ispitit tot în legătură cu mâncarea, deși postise 40 de zile, însă a biruit ispita pentru că El nu trăia numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care ieșea din gura lui Dumnezeu.

Multe minuni și multe pilde au fost cu sau despre hrană. Pâinea cea de toate zilele își găsește și ea locul în rugăciunea „Tatăl nostru”. Deci hrana ocupă un loc important în Scriptură și în viața noastră. Trebuie să acordăm atenția necesară acestui aspect.

Trăim vremea sfârșitului, iar Scriptura ne spune că în aceste vremuri de final oamenii sunt așa

cum erau în timpul lui Noe: mâncând și bând. Matei 24:38. Asta este societatea de consum de astăzi, venită la pachet cu lipsa înțelepciunii și cumpătării, dar și cu bolile asociate acestui consum neînfrânat.

Înțelepciunea însă spune așa: „Nu fi printre băutorii de vin, printre mâncăcioșii neînfrânați, pentru că bețivul și mâncăciosul vor săraci.” Proverbe 23:20, 21.

Când vrem să ne păstrăm curați, ne gândim la lucrurile pe care le privim și la cele pe care le ascultăm sau gândim ... și uităm de gură și de ceea ce intră pe ea, sau mai exact la cât intră pe ea.

Câte predici care condamnă îmbuibarea ați auzit? Aproape nimeni nu condamnă grăsimea

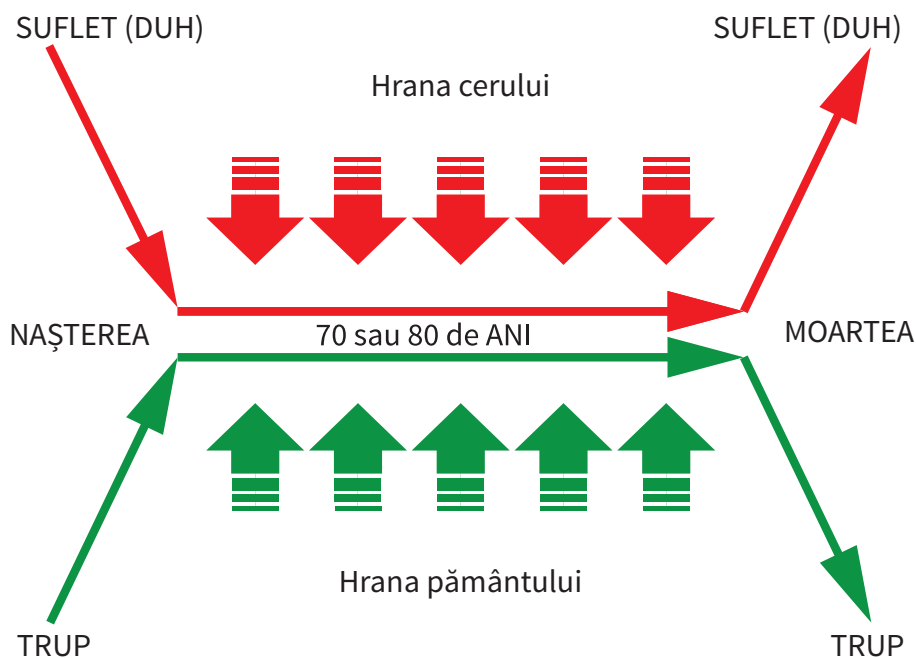

excesivă de pe abdomen ca rod al îmbuibării. Nu vreau să spun că ce intră în gură ne întinează, ci doar că asta ține de condiția și forma templului Duhului Sfânt. E important, și când mâncăm să ne amintim că trupul nostru este templu pentru Duhul Sfânt, iar templul trebuie să fie în condiții optime (1 Corinteni 6:19, 20).

În Luca 12 găsim o pildă care ne descoperă un pericol mortal între oameni. Îmbuibarea trupului și înfometarea sufletului. Confuzia pe care acest om de afaceri a făcut-o a fost să creadă că sufletul său se va hrăni cu rodul ogorului său. „Su-

flete, ai multe bunuri, odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te”.

Viața noastră este uniunea temporară a sufletului cu trupul, uniune care se rupe în momentul morții (Ecleziastul 12:7). Trupul, care este făcut din țărână, se hrănește doar cu lucruri care vin din țărână, iar sufletul care vine de la Dumnezeu se hrănește doar cu lucruri care vin de la Dumnezeu. Dacă nu înțelegem acest lucru vom încerca să hrănim sufletul cu lucruri materiale sau imateriale, dar care sunt din lume, cum ar fi muzică, filme, cărți, piese de teatru etc. Acestea nu vin din cer, din mediul

din care provine sufletul și nu vor hrăni sufletul.

Adevărata pâine care vine din Acer este Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, descoperit în Biblie. El Însuși a spus „*Eu sunt pâinea vieții*”, „*Eu sunt apa vie*”. Așa cum trupul are nevoie zilnic de hrană, în același mod și sufletul are nevoie zilnic de hrană. Așa cum trupul nostru însetează, așa însetează și sufletul nostru. Psalmul 42:1, 2.

După moartea Domnului, ucenicii descurajați s-au întors la vechea lor meserie, s-au întors la pescuit, ca să-și câștige pâinea cea de toate zilele, dar n-au prins nimic. Când erau descurajați, obosiți și înfomețați după o noapte de trudă, El era pe țarm, necunoscut de ei, dar cu micul dejun pregătit. El este cel care ne pune pâinea pe masă, să nu uităm asta. La acel mic dejun de pe malul mării, pregătit chiar de Domnul, îi spune lui Petru de trei ori: „Paște mieluseii Mei”, „Păstorește oile Mele”, „Paște oile mele”. Câtă grijă are El de mieluseii și oile Sale să nu le lipsească nimic. Mieluseii trebuie hrăniți, oile trebuie păstorite, trebuie conduse în pășuni verzi și la ape de odihnă.

Înțelească a copiilor care ți-au fost încredințați. Dacă ești un frate lucrător, de asemenea ești răspunzător să dai hrană la timp oilor Sale și să conduci mieluseii la pășuni verzi și sănătoase pentru că ei, mieluseii, nu fac diferența între iarba bună și cea otrăvitoare. Dacă ești o oaie în turma Sa, ești responsabil să recunoști vocea Lui și să rămâi lângă marele Păstor al oilor. Doar rămânând lângă El sufletul va fi săturat și în pace, având energie și viață din belșug.

În aceste zile, ca și în zilele lui Noe, oamenii se ocupă cu hrana pentru pântec; pentru asta muncesc, pentru asta cheltuiesc și se întâlnesc cu diferite ocazii, dar nimeni nu mai aude strigătul sufletului înfometat și însetat după Dumnezeu. Foamea și setea sufletului este mortală și nu poate fi potolită nici de bani, nici de poziția socială, nici de putere, nici de soție, nici de copii... de nimic din lume. Sufletul tău și al meu poate fi fericit și săturat doar la pieptul Celui care ne iubește atât de mult, care S-a dat pe sine Însuși ca oile Sale să aibă viața și s-o aibă din belșug. Ce Domn, ce Păstor minunat este Domnul Isus Hristos!

Dacă ești părinte, ești responsabil de hrana trupească și su-

Robert Ion

Viata ta depinde de ea

Suntem atenți la ce mâncăm deoarece aceasta are urmări în viețile noastre, o mâncare nepotrivită poate aduce cu sine consecințe tragice. Suntem precauți, nu mâncăm de oriunde și nu mâncăm orice, însă, din nefericire, mulți ne oprim la doar a fi precauți în lucrurile ce ne pot afecta trupul, uitând că purtăm cu noi ceva infinit mai valoros: sufletul nostru! *„Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”* (Matei 4:4).

Hrana pentru sufletul nostru este Cuvântul lui Dumnezeu citit și Cuvântul lui Dumnezeu predicat (sau explicat). Câți dintre noi suntem precauți în ce privește hrănirea sufletelor noastre,

suntem conștienți de importanța unei hrane biblice și de pericolele reprezentate de o hrană care nu își are originea în Cuvântul lui Dumnezeu? Azi avem acces la muniți de resurse creștine: cărți, reviste, predici online, articole online, stream-uri live etc., și faptul că avem aceste lucruri la discreția noastră poate să fie o mare binecuvântare sau un mare blestem.

Dacă în viața de zi cu zi este foarte ușor să-ți pui o mască și să pari cine nu ești de fapt, cu atât mai mult poți să faci asta în mediul online. Citești un lucru de la o persoană oarecare, dar cunoști tu viața acelei persoane, trăiește ea după voia lui Dumnezeu? Dacă nu, nu este potrivită să prezinte doc-

trina creștină, să ofere sfaturi, nu este o persoană de care ar trebui să fii influențat etc.

Domnul Isus ne spune că mulți din cei care predică și fac minuni și semne nu sunt mântuiți (Matei 7:22, 23). Este evident că nu poți ști cu certitudine dacă cineva este mântuit, nici măcar când trăiești cu el, dar, în mediul online este foarte greu să ai destule informații astfel încât să poți cataloga o persoană ca fiind un creștin adevărat...și dacă nu poți să îl vezi ca un frate în Hristos, atunci nu este înțelept să primești învățătura pe care ți-o aduce.

Există persoane care se dau drept altcineva și care au alte scopuri decât gloria lui Dumnezeu, mântuirea oamenilor și sfințirea credincioșilor. Sunt unii strecurați printre creștini, care se dau drept creștini, dar care sunt frați minciñoși. Așa cum erau pe vremea lui Pavel (Galateni 2:4), așa sunt și pe vremea noastră, însă din nou, este greu să știi care sunt aceștia, doar citind sau ascultând ce spun ei.

Nu sunt deloc de acord ca noi, creștinii, să fim bănuitori cu privire la alți creștini, dar în mediul online este bine să fim foarte

atenți și cu foarte mare discernământ, mai bine bănuitori decât creduli!

Cum ne ferim să nu urmăm pe cine sau ce nu trebuie? Tot ce îl înalță pe om, tot ce seamănă mai mult cu un show de televiziune decât cu o strângere de sfinți, tot ce promovează lumescul și senzualul, tot ce promovează senzaționalul și nu spiritualul, tot ce te duce mai aproape de un om și mai departe de Dumnezeu, toate acestea sunt locuri și persoane pe care trebuie să le evităm. Din nefericire, acestea sunt lucrurile care izbesc privirea, lucruri atrăgătoare pentru firea păcătoasă care este încă în noi și din cauza aceasta mulți creștini au ajuns mai dependenți de predicatori „celebrii” decât de Dumnezeu!

Pe de altă parte, toate cele adevărate, toate cele vrednice de respect, toate cele drepte, toate cele curate, toate cele vrednice de iubit, toate cele vorbite de bine (Filipeni 4:8), acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le apreciem și să le căutam. Trebuie să fii spiritual ca să cauți lucruri spirituale, dar nu poți să fii spiritual atâta timp cât nu trăiești într-un mediu spiritual, tocmai de aceea este foarte

important să frecventezi o adunare de credincioși în care se predică Cuvântul lui Dumnezeu și în care există oameni evlavioși. *„Ține cu tărie învățătura, nu-i da drumul! Păzește-o, pentru că ea este viața ta!”* (Proverbe 4:13).

Învățătura ... viața ta depinde de învățătura pe care o crezi și primești. Poți să faci greșeli în multe aspecte din viața ta, însă aici nu îți permiți să greșești. O recomandare pentru cei care doresc să asimileze învățătura creștină: mai multe cărți și mai puține prelegeri pompoase, mai mulți creștini consacrați din trecut și mai puțini creș-

tini contemporani cărora le place „scena” și să fie în centrul atenției...Biblia nu ne spune să privim la contemporanii noștri, nu, ci la cei care au fost precedenții noștri și care și-au sfârșit cu bine călătoria, care au demonstrat prin ce au spus și ce au făcut că au slujit lui Dumnezeu.

Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și, privind atent la sfârșitul purtării lor, imitați-le credința! (Evrei 13:7)

Adrian Cristea

Concurs biblic

Regulamentul concursului este disponibil online pe site-ul revista.clickbible.org iar răspunsurile pot fi trimise pe e-mail-ul pearipidevultur@gmail.com.

1. Cine a scris prima scrisoare amintită în Biblie?

2. Sub ce copac s-a așezat Ilie în pustie?

3. Pe vremea cui s-a împărțit pământul?

4. Ce cărți din Noul Testament nu se termină cu „Amin”?

5. Cum se numeau cei doi stâlpi de aramă ai Casei Domnului?

6. Ce profet a avut vedenii vizuine cu 2 ani înaintea unui cutremur de pământ?

7. Cine a scris Psalmul 2?

8. Ce grad de rudenie era între Mardoheu și Estera?

9. Cine a coborât în mijlocul unei gropi pentru apă, unde a ucis un leu, într-o zi când căzuse zapada?

10. Ce persoane din Scriptură au postit 40 de zile?

Părtășia personală

Un subiect despre care se vorbește și se scrie mult prea puțin față de cât este de important. De aici poate și dorința de a scrie pe scurt, în câteva rânduri, cu dorința declarată de a stârni un interes mai mare față de această disciplină spirituală, esențială pentru creșterea spirituală a celui credincios.

Ce este de fapt părtășia personală? Cine a avut gândul acestui obicei? De ce este importantă constanța acestei discipline? Care sunt avantajele sau dezavantajele? Un timp de lectură, meditație și rugăciune în fața Scripturii. Timpul acesta poate varia în funcție de nevoia spirituală a fiecărei persoane. Nevoile spirituale ale fiecăru-

ia dintre noi variază în funcție de creșterea spirituală. Domnul Isus a practicat lucrul acesta. „Și, trezindu-Se dis-de-dimineată, pe când era încă noapte, a ieșit și a mers într-un loc pustiu și Se ruga acolo” (Marcu 1:35). Un moment înainte ca ziua să înceapă și în care El primea din partea Tatălui sarcinile zilei. Sunt încă multe alte locuri în Scriptură care arată acest lucru.

Gândul acesta vine din partea lui Dumnezeu. A fost dorința Lui încă din grădina Edenului. „Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu umblând în grădină în răcoarea zilei” (Geneza 3:8). Iar după căderea în păcat, Dumnezeu, prin jertfa de la cruce, a făcut posibilă o altă invitație uimitoare: „ce am vă-

Slujirea. Ce este și cum să o facem?

zut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți comuniune cu noi; și comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3).

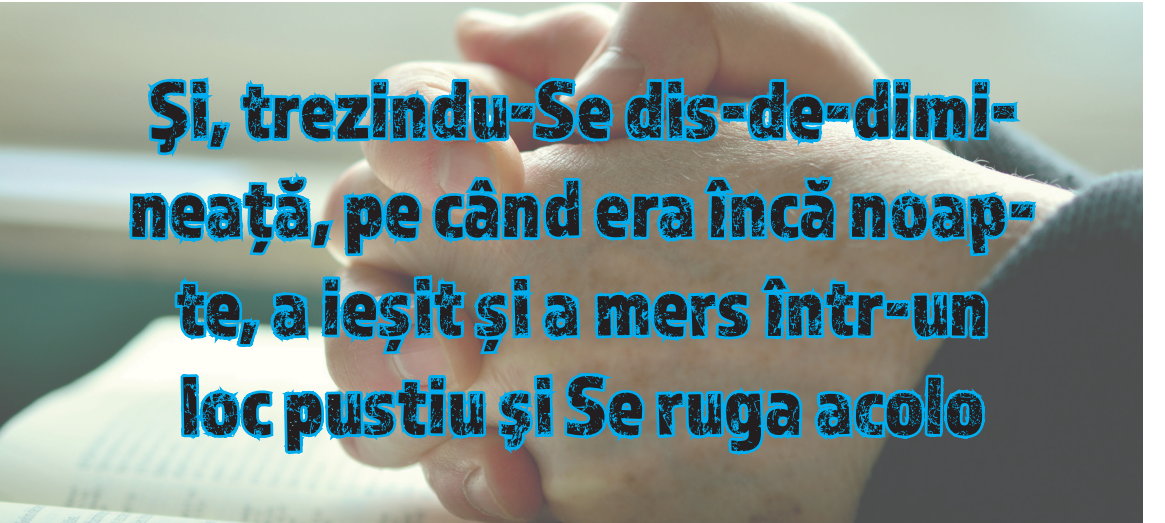
Afi constant într-un lucru bun este dificil, dar nu imposibil. Cineva spunea că un obicei se instalează prin repetiție în 30 de zile. La fel stau lucrurile și cu părtășia. Timpul acesta va fi prețuit pentru că este un moment de întâlnire cu Domnul, în care sufletul primește ceea ce are nevoie: hrană, lumină, încurajare, discernământ.

Avantajele sunt enorme. A citi Scriptura la rând este foarte important pentru mântuire, dar și pentru creștere. În viața de zi cu zi vom avea de luat decizii, de evitat ispite sau va trebui să mărturisim unei persoane pe Domnul Isus. Domnul Sfânt va putea lua doar ce am

strâns în timpul de părtășie și folosi atunci când va fi nevoie. Dezavantajul este că va trebui plătit un preț. Așa cum un atlet de performanță trebuie să renunțe la anumite lucruri pentru a putea fi în formă, tot așa tânărul credincios va trebui să renunțe la anumite lucruri pentru a putea avea timpul necesar unor asemenea momente prețioase.

În concluzie, dobândirea unui asemenea obicei este de cea mai mare importanță pentru cel credincios în umblarea lui prin lumea aceasta. O lume care nu are nimic să ofere naturii sale noi. În acest pustiu, Dumnezeu a făcut posibil să existe astfel de momente, în care cel credincios să poată gusta, încă de pe acum, cerul.

Emanuel Munteanu

Și, trezindu-Se dis-de-dimineață, pe când era încă noaptea, a ieșit și a mers într-un loc pustiu și Se ruga acolo

Suveranitatea lui Dumnezeu, responsabilitatea omului și inima lui Dumnezeu așa cum este descoperită în evanghelie

Este o greșeală fatală pentru oameni să structureze sisteme de divinitate (teologie). Nu poți sistematiza adevărul lui Dumnezeu fără a sistematiza pe Dumnezeu însuși. Haideți deci, să abandonăm toate sistemele de teologie și școlile de divinitate și să luăm adevărul. Nu există niciun sistem teologic sub soare care să conțină adevărul. Toate au ceva din adevăr, dar niciunul nu are tot adevărul. Și de cele mai multe ori găsești că, indiferent de cât de puțin adevăr conține sistemul, acesta este pierdut și așezat greșit, spre paguba adevărului ca întreg și spre rănirea și poticnirea sufletelor. În fiecare zi suntem din ce în ce mai izbiți de diferența mare dintre dogmele divinității și inima lui Dumnezeu și a lui Hristos.

Traducerea 1 Timotei 2:4 este absolut corectă în excelenta noastră Traducere Autorizată. Dificultatea ta apare din cauza faptului că tu nu vezi diferența imensă dintre teologie și inima lui Dumnezeu. Te-

ologia este formată din concluziile minții oamenilor interpretate din evidențele Scripturii; și vei găsi constant suflete hărțuite și confuze din cauza dogmelor școlilor de teologie aflate în conflict, în loc să se odihnească într-o simplitate de copil în declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

De fapt, ceea ce se numește școala superioară a teologiei are dreptate în ceea ce crede și este greșită în ceea ce respinge. Școala inferioară de teologie are de asemenea dreptate în ceea ce crede și este greșită în ceea ce respinge. Cea dintâi crede în predestinare, alege, suveranitate divină și siguranță veșnică a tuturor credincioșilor adevărați și de aceea are dreptate. Dar neagă oferta deplină a mântuirii către toți oamenii și responsabilitatea omului, și de aceea este greșită. Școala inferioară de doctrină crede în libertatea și plinătatea mântuirii și în responsabilitatea morală a păcătosului, și de aceea este corectă.

Dar neagă suveranitatea harului divin și siguranța celui credincios, și de aceea este greșită. Să ai în vedere dragă prietene, că atunci când folosim expresiile școală superioară și inferioară nu vrem să jignim; nici-decum; vorbim despre lucruri așa cum sunt.

Pentru noi înșine dorim să fim învățați doar de Scriptură și nu de o școală a divinității. Suntem siguri că Dumnezeu nu a dorit niciodată să încurce, să respingă sau să descurajeze sărmănele suflete. Dumnezeu este dragoste, harul Lui a adus mântuire tuturor. „El nu dorește moartea păcătosului”, „El nu dorește ca vreunul să piară, ci ca toți să vină la pocăință.” „El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” Așa este starea Lui de har față de toți. Deci dacă unii vor pieri, nu este pentru că au căutat voia lui Dumnezeu. Dar mai există o altă latură a acestei probleme. Omul este responsabil. Ce înseamnă acele cuvinte ale Mântuitorului care plângea, „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripă, și n-ați vrut! Și din nou „nu vreți să veniți ca să primiți viața veșnică.”

Nu vezi, dragă prietene, cum Scriptura învață la fel de clar suveranitatea divină cât și responsabilitatea omului și permanența

mântuirii cât și libertatea acestuia? Suntem noi chemați să împăcăm aceste lucruri? Nu; sunt împăcate de Dumnezeu Însuși prin însăși faptul că sunt prezentate în Cuvântul Său Sfânt. Trebuie doar să ne plecăm capetele în adorare și credință reverentă. Este o lucrare mare să scăpăm de labirintul divinității sistematice și să ne dăm pe noi înșine puterii formatoare a întregului adevăr al lui Dumnezeu.

Adăugăm că Scriptura învață clar doctrina alegerii, dar exclude cu desăvârșire dezgustătoarea doctrină a respingerii. Ea învață că toți cei care vor ajunge în cer trebuie să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru aceasta, și toți cei care-și vor găsi locul în iad vor trebui să-și mulțumească lor înșiși. 2 Corinteni 5:14 și multe alte locuri din Scriptură arată, în cel mai clar mod posibil, că Hristos a murit pentru toți. Acest aspect al morții lui Hristos, dar și al dreptății lui Dumnezeu, este pentru toți, dar atunci când venim la aplicația lui practică, este „peste toți cei care cred.” Toți cei care aud sunt responsabili să creadă, pentru că mesajul a fost trimis în toată lumea și la fiecare creatură. „Și cine vrea să ia apa vieții fără plată.”

Dar ceea ce împiedică și încurcă pe atât de mulți este că sunt ocupați cu dogmele teologice în lo-

cul dragostei lui Dumnezeu, ispășirii lui Hristos și scrierea Duhului Sfânt. În momentul în care iei orice doctrină a Scripturii, fie că este vorba de alegere, predestinare, perseverența finală sau oricare altă doctrină și o desprinzi de persoana lui Hristos și de realitatea veșnică și vie a ceea ce este Dumnezeu, transformi instantaneu acel adevăr într-o piatră de poticnire. S-ar putea, dragă prietene, să o prezinți ca un adevăr absolut, dar Dumnezeu nostru grațios nu ar face niciodată ca sufletele să fie încurcate în legătură cu salvarea sufletelor lor. Teologia încurcă de multe ori sufletele, Dumnezeu nu o face niciodată. Cât despre critici, ar fi mult mai onorabil pentru ei să declare deschis că nu vor să aibă nimic să-l spună lui Dumnezeu, decât să caute să găsească obiecții neîntemeiate împotriva Cuvântului Său.

Trebuie să facem diferența între Geneza 25:23 și Maleahi 1:2,3. Primul a fost rostit înainte să se fi născut copii; al doilea, sute de ani mai târziu, când comportamentul și caracterul fiecăruia au fost pe deplin manifestate. Este important să subliniem această diferență. Și nu numai atât dar trebuie să căutăm să înțelegem scopul Duhului Sfânt în felul în care folosește versetele de mai sus în Romani 9. Apostolul pune temelia suveranității absolute a îndurării divine: dreptul lui Dumnezeu

de a face ceea ce vrea. El dovedește lui Israel că a argumenta împotriva suveranității divine înseamnă a capitula toate privilegiile lor. Pentru că, cum au intrat în ele? Prin naștere? Nu, pentru că pe acest teren Ismael și Esau aveau prioritate. Prin fapte? Nu, pentru că au făcut vițelul de aur. Atunci cum? Pur și simplu pe baza harului suveran al lui Dumnezeu. Ei bine, dacă Dumnezeu este suveran, atunci El poate să se îndure de cine vrea; și binecuvântat să fie numele Său, că deschide ușa pentru noi, sărmanele națiuni.

Ca și mulți alții faci confuzie între două pasaje ale Sfintei Scripturi. „Pe Iacov l-am iubit iar pe Esau l-am urât” nu a fost spus înainte ca acești copii să se nască, ci sute de ani după aceea, când adevăratul caracter și căile practice ale fiecăruia au fost deplin manifestate. Tot ceea ce a fost spus înainte ca ei să se nască, a fost că „cel mare va fi slujitorul celui mic”. A-L reprezenta pe Dumnezeu ca pe unul care urăște un om înainte ca acesta să se nască, este mai mult decât o tristă greșală. În Amos 1:11 citim „Pentru trei fărâdelegi ale Edomului și pentru patru, nu Mă voi întoarce; pentru că a urmărit pe fratele său cu sabia, și și-a înăbușit toată mila, și mânia lui a sfâșiat neîncetat și și-a ținut mânia pentru totdeauna.” Oare nu avem aici dovezi clare pentru mânia divină?

Dacă vei compara cu grijă Geneza 25:23 și Maleahi 1:2,3 îți vei vedea greșeala și vei înțelege felul în care apostolul a folosit ambele pasaje în acest argument magnific din Romani 9 - un argument atât de puțin înțeles de teologi.

Ești în totul susținut de Scriptură să implori pe orice păcătos să vină la Isus îndată. Este foarte clar că mintea ta este încurcată de aplicarea greșită a Scripturii. Dacă doar te vei supune autorității Cuvântului și nu te vei strădui să împaci lucrurile după gândurile tale sau crezurile oamenilor, vei găsi că responsabilitatea omului este clar învățată de Scriptură la fel de mult ca lipsa de putere a omului. Trebuie să ne plecăm cu o supunere totală învățăturilor inspirației divine.

Noi nu putem limita Matei 11:28-30 în felul sugerat de tine. Noi credem că se referă la orice păcătos trudit, împovărat, muncit, iudeu sau dintre națiuni. Toți de felul acesta sunt bineveniți la „odihna” pe care Isus o dă acelor care vin la El.

Nu credem că Ioan 9:31 are de-a face cu problema la care te referi. Duhul Sfânt a înregistrat ceea ce orbul a spus fariseilor, dar noi credem că Dumnezeu este totdeauna gata să audă strigătul oricărui sărman suflet nevoiaș care priveș-

te la El prin Isus. Suntem din ce în ce mai convinși de marea diferență dintre dogmele reci ale teologiei și inima iubitoare a unui Dumnezeu Mântuitor. Există un mod rigid, respingător de a folosi litera anumitor texte din Scriptură, față de care nu avem nicio simpatie. Acest mod este contrar duhului evangheliei și gândului lui Hristos.

Dumnezeu este dragoste”. Prețioase cuvinte! Este adevărat că El are planurile Sale și scopurile Sale, dar activitatea naturii Sale este dragoste și deci toți sunt bineveniți să vină. El este un Dumnezeu Mântuitor și „există un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos.” Mergeți, deci, preaiubiților și apsați asupra prietenilor voștri păcătoși cu toată energia posibilă, responsabilitatea lor solemnă este să fugă acum de la mânia care urmează să vină și să apuce viața veșnică.

Trebuie să-ți aduci aminte că orice problemă are două laturi. Așadar, deși este minunat de adevărat că mântuirea este fără plată pentru toți și dreptatea lui Dumnezeu este pentru cel care nu lucrează ci crede în Cel care îndreptățește pe cel neevlavios (Romani 4:5, Tit 2:11), totuși păcătosul este solemn responsabil să fugă de mânia care vine și să se străduiască să intre

pe poarta îngustă - pe ușa deschisă. A te folosi de libertatea harului lui Dumnezeu și de darul dreptății, punând deoparte responsabilitatea și nevoia unei intense dorințe în legătură cu mântuirea sufletului, este o greșeală fatală. De aici și valoarea nemăsurată a pasajului indicat atenției noastre (Luca 13:24). În el avem răspunsul Domnului față de un curios cercetător pe care El îl va face neliniștit. El, așa cum era obiceiul Lui, răspunde omului, nu întrebării acestuia.

2 Tesaloniceni 1:8, 9 conține un răspuns distinct și clar la întrebarea ta. „Ce se va întâmpla cu cei care resping evanghelia?” Noi credem cu fermitate că nu va mai fi o altă ofertă a îndurării pentru cei care resping deliberat evanghelia predicată acum - nicio îndurare pentru creștinismul botezat, vița pământului. „Evanghelia veșnică” se va vesti înainte de deschiderea împărăției milenare și o mărturie va fi dată acelor națiuni care nu au auzit evanghelia, dar toate acestea nu ating faptul solemn că o judecată categorică se va abate asupra aceluia lucru teribil

numit creștinism - acea masă întunecată, îngrozitoare, de mărturie botezată, cea mai monstruoasă pată morală din universul lui Dumnezeu. Pentru biserica fals mărturisitoare nu mai este nimic decât acea profundă și întunecată minciună pe care Dumnezeu în acțiunea Sa judiciară, o va trimite către toți cei care nu ascultă adevărul. Și după aceea vine blestemul mai profund și mai întunecat al iazului de foc.

Dragă prietene, oare gândul la aceasta nu ar trebui să ne facă mai solemn, mai pasionați, mai reali în relațiile cu oamenii din jurul nostru? Nu ar trebui să fim mai sensibili față de condiția groaznică și destinul acelor care mor în păcatele lor? Facem tot ceea ce putem pentru a salva pe apropiații noștri din pericolul iminent? Este oare drept să ne încrucișăm mâinile și să spunem cu o indiferență rece, „Dumnezeu îi va mântui pe cei aleși, noi nu putem face nimic”? Noi credem că aceasta este cruzime absolută, fără inimă, față de suflete.

C.H. Mackintosh

„Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat” (Tit 2:11).

Când te vei hotărî pentru Hristos?

„VĂ VEȚI HOTĂRÎ ACUM?“, a fost întrebarea pe care i-am pus-o unui om în vârstă, însă n-a urmat nici un răspuns. Stătea cu capul plecat și se gândea. Am așteptat și am așteptat, însă răspunsul întârzia.

„CÂND VĂ VEȚI HOTĂRÎ?“, a fost următoarea mea întrebare; însă niciun răspuns. „VĂ VEȚI HOTĂRÎ PESTE DOUĂZECI DE ANI?“ Douăzeci de ani, douăzeci de ani, iar omul era deja bătrân! „Nu“, a spus el, „nu cred că voi mai trăi încă douăzeci de ani!“

„ATUNCI VĂ VEȚI HOTĂRÎ PESTE ZECE ANI?“ „Nu“, a răspuns, „nu îndrăznesc să mai aștept atât“. „ATUNCI PESTE CINCI ANI?“ „Nu, nu voi mai întârzia nici cinci ani.“ „ATUNCI POATE LA ANUL PE VREMEA ACEASTA?“ „Nu“, a răspuns el din nou, „aș putea să mor înainte ca să se împlinească un an“. „ATUNCI POATE CĂ PESTE O LUNĂ?“

Răspunsul lui întârzia. Poate că diavolul îi sugera că patru săptă-

mâni vor trece repede și că, deci, putea aștepta în siguranță până atunci. Totuși, în cele din urmă, după o cugetare adâncă a spus: „Nu, nu voi mai aștepta o lună“. „ATUNCI VĂ VEȚI HOTĂRÎ ÎNTR-O SĂPTĂMÂNĂ?“ Din nou a spus: „Nu“. „ATUNCI MĂINE?“ Măine, atât de aproape! Măine, doar câteva ore! Măine!

„Nu“, a răspuns bătrânul. „Trebuie să mă hotărâsc acum!“ De ce acum? Vârsta, înțelepciunea, conștiința, timpul, eternitatea, Scriptura, toate dau răspunsul. Glasul lor unanim, puternic și singular este: ACUM! ACUM! ACUM! O întrebare la care trebuie să răspunzi.

Cititorule nehotărât, când te vei decide? Când? Poate fi ori ACUM, ori NICIODATĂ. Dumnezeu pune un timp înaintea ta. El spune: „ACUM este ziua mântuirii; ACUM este timpul potrivit“.

HOTĂRĂȘTE-TE PENTRU HRISTOS ACUM!